En una nit sense lluna. Al castell arriba el tritlleig del campanar de la vila, marcant les dues hores d'aquell dia de malson. Dins dels passadissos de pedra, a aquelles hores hauria de regnar la foscor; aquella nit, quatre eren les torxes enceses, movent-se amb frenesí cap a la biblioteca i cinc eren les persones que corrien pels corredors. Els quatre que porten aquestes llums escortaven a una dama vestida amb un pijama d'una sola peça. El capità de la guàrdia del rei anava per davant assegurant el pas  mentre altres dos soldats veterans tancaven formació després de la princesa i el seu acompanyant, un soldat novençà que l'ajudava a poder córrer sense por de xocar contra una paret o moble. El capità va derrocar la porta i després d'un cop d'ull ràpid li van seguir al pas la princesa i els tres soldats. Mentre el jove ajudava la princesa a detenir-se, els altres dos tancaven la porta a l'ala oest amb un gran tauló de fusta massissa, deixant les seves torxes en les aplics de paret mentre el seu capità assegurava la porta principal a la sala.

—Aaron —el to del veterà va fer que el soldat ras es quadrés—, com està la princesa?

El soldat va comprovar l'estat de la princesa. Ella només va assentir, tot i que estava clarament esgotada i les mans li tremolaven sobre la falda.

—Sa Altesa està una mica alterada, necessita descansar —va pronunciar les paraules amb cura per no ofendre-la i, alhora, informar adequadament el seu capità.

Per tot el castell se sentien crits que cessaven al cap de poc, un silenci pesat seguit del so d'alguna cosa que lliscava i repicava. El jove Aaron es va acostar, torxa en mà, al seu superior mentre el seu company Batis feia el mateix.

—Hauríem de buscar Sa Majestat el rei, senyor? —va consultar un home de barba curta mentre l'altre, Kolbe, s'acostava amb les torxes a les mans i n'allargava una a Batis.

—La nostra missió és protegir la princesa Naina —va respondre amb el seu to seriós malgrat aquella situació inusual—. Després de complir aquest objectiu, planejarem una incursió per recuperar el rei. Recorda que no només som l'escut i les espases de la princesa, també som els seus ulls.

Els tres soldats van mirar en direcció a la noia. La seva princesa, que, tot i estar en edat de casar-se i ser una jove preciosa, havia tingut poca fortuna amb els pretendents que, en conèixer la seva tràgica condició, declinaven les propostes.

Aleshores, alguna cosa va colpejar amb força la porta per on havien vingut, provocant que la barra de fusta s'estellés lleugerament. Batis i Kolbe s'hi van acostar ràpidament per bloquejar-la amb els seus cossos mentre el capità Soren i Aaron movien un moble de fusta d'alzina per evitar que la porta cedís davant dels potents cops. Allò que fos que hi havia a l'altra banda es va rendir i va marxar ranquejant en direcció contrària.

—Que se m'enduguin els inferns, què és això? —va bramar el vell Batis.

—I si han atacat el poble? —va proposar Kolbe.

Aaron va mirar cap als grans finestrals de vidre i s'hi va acostar amb pas ferm per observar l'exterior. El petit poble de Rawstveil, de més de dos mil habitants que vivien a l'ombra i sota la protecció del castell de la família reial Zavik, dormia plàcidament, ignorant el que succeïa al castell.

—És un recés de pau, senyor. No han atacat als ciutadans —va informar.

—Aleshores, qui ha entrat al castell? —La pregunta de la princesa va sorprendre el capità, que rumiava les possibles respostes.

—I si…? —Aaron va semblar voler dir alguna cosa, però va callar en veure que la princesa es girava cap a ell.

—Parla, soldat. Ara mateix no estem per descartar cap idea —va dir el capità alhora que els seus companys es tornaven a acostar després d'assegurar la porta.

—Amb el degut respecte, i si és alguna cosa que ha sortit del tresor que Sa Majestat va ocultar a la cripta familiar? —La pregunta va ressonar per l'habitació—. Allò que va descendir del cel.

Aaron parlava de la preciosa esfera violàcia que, dues setmanes enrere, havia descendit del cel dins d'una bola de flames i s'havia estavellat al vedat de caça reial. El rei en persona, acompanyat

de la seva guàrdia de confiança, havia anat a inspeccionar el lloc i, allà, entre arbres carbonitzats i destrossats, hi havia trobat un oval gairebé perfecte. Una joia l'interior de la qual semblava líquid violeta amb encenalls de plata, com si es tractés del mateix cel estrellat. La van portar fins a la cambra cuirassada de la cripta familiar, on estaria ben protegida. D'una habitació llunyana es van tornar a sentir gemecs de terror que van apagar-se casi d'immediat.

—Bestieses —va dir Kolbe, enfadat—. Això va ser un regal dels Déus per portar prosperitat i sort al regne.

—El pare va explicar que realment era d'una bellesa exòtica —va comentar la jove, la respiració de la qual semblava haver-se normalitzat—. Tot i que jo era incapaç d'entendre els colors que descrivia.

Els homes la van observar, estranyats pel comentari.

—Sa Majestat deu estar esgotada —va comentar el capità—. És hora de mobilitzar-nos. Kolbe i Batis, assegureu la ruta de sortida. —va assenyalar la porta que ell mateix havia tancat—. Si el vestíbul està lliure, torneu i sortirem d'aquí.

Tots dos homes van saludar el capità. Mentre sortien de la biblioteca, cadascun empunyant una espasa i una torxa, Aaron es va acostar a la princesa i li va oferir aigua del seu odre. Tot i que li va semblar inapropiat beure directament del broc, ho va fer.

—Quan tornin —va dir Soren, tornant a acostar-se a tots dos i posant un genoll a terra per quedar a l'altura adequada per parlar—, tornarem a comprovar què esta passant, majestat.

—Aleshores tornareu a buscar el meu pare, oi? —El to de la jove era de total alleujament.

Els dos homes es van mirar sense entendre gaire bé per què tornava a dir allò.

—El vostre pare? —es va atrevir a preguntar Soren, i la noia va assentir.

—Amb el degut respecte, Majestat, us referiu a un home de l'Església? —Soren va mirar Aaron— Teníem algun devot allotjat avui al castell?

—Prou de bromes —va ordenar ella—. El meu pare, el vostre rei, Ulfrick Zavik.

—Senyora meva, us serveixo des que vau néixer —el seu to era de preocupació—. Només éreu vós i la ja difunta reina Anneth. No em conegut mai a aquest home. ¿Dieu que es el vostre pare?

La princesa no aconseguia entendre res.

—La mare va morir fa deu anys —va comentar, intentant recordar.

—Ho sé, reina meva. Jo vaig portar el seu taüt —la veu del capità es va afligir.

—Aleshores hauríeu de recordar el vostre rei, perquè ell, en contra de totes les tradicions, va voler portar el fèretre de la seva estimada esposa. Ho va fer al vostre costat, capità. Com goseu fer broma amb això en una situació com aquesta?!

Soren anava a respondre quan hi va haver un altre intent d'incursió per part d'allò que rondava indemne pel castell. Tots dos guàrdies van anar a carregar el seu pes contra la porta de fusta, esperant ser prou forts per impedir que entrés. Van batallar durant llargs minuts fins que, finalment, allò va deixar d'intentar-ho. Malauradament la porta estava al límit de caure.

—Capità, què fem? —va preguntar Aaron.

—L'única cosa que ens queda. —Va treure la barra de fusta i va obrir la porta a poc a poc, traient un braç amb la torxa per veure-hi en el passadís fosc—. Lliure. Tornaré de seguida; torna a tancar la porta. Quan m'hagi assegurat que tot el camí està lliure, tornaré i trucaré quatre vegades.

El soldat va saludar per indicar que ho havia entès.

—No esperareu que tornin Batis i Kolbe? —va preguntar la princesa.

—Qui? —La pregunta de Soren va provocar un calfred a la noia.

—Els vostres soldats, els que heu enviat fa cinc minuts a recórrer els passadissos —va dir, aportant descripcions de tots dos.

—Reina meva, mai no he tingut homes amb aquests noms sota les meves ordres.

—Primer el pare, ara els soldats. Per què oblideu? —Un sanglot la va sacsejar, provocant que el capità acudís al seu costat.

—Altesa, aquesta nit està sent molt estranya i estressant per a vós. Quan tot això s'acabi, en parlarem amb tranquil·litat. —Es va aixecar per tornar amb Aaron—. Teva és la protecció de la nostra reina. Sé que amb prou feines fa un mes que ets aquí, però no fallaràs a la teva reina.

—No, senyor —va dir amb veu tremolosa.

El capità li va somriure i va sortir al passadís fosc, torxa en mà. Aaron va tancar darrere seu i va tornar a col·locar la barra de fusta. Estava esgotat i espantat. Es va girar per observar la seva reina plorar d'impotència. Li va recordar la seva germana petita. S'hi va acostar i va posar un genoll a terra.

—No us alarmeu, Majestat, tot anirà bé —el seu to era càlid, fraternal.

—Res no està bé. No entenc què passa. Tinc molta por —va declarar, provocant un estremiment en el jove—

—Senyora meva, perdoneu l'atreviment, però puc demanar-vos que em doneu les mans?

La petició poc ortodoxa va fer que ella mirés en la seva direcció i, tot i que no podia veure'l, ell somreia amb calidesa. Ella li va oferir les mans amb els palmells cap amunt.

—Quan la meva germaneta tenia malsons, l'acariciava d'aquesta manera. —va passar els seus polzes per la ma de la seva reina—

—Em fa pessigolles.

—Aquesta és la intenció. Així no pensa que té por —va comentar, fixant-se en el rostre de la seva reina—. Tot i que també és cert que no sempre funciona.

—Tot això és tan estrany… —Ella va continuar permetent que els polzes del soldat dansessin sobre els seus palmells—. Primer oblideu el meu pare, després els dos soldats.

—Què he de fer? —El noi va continuar rumiant, abstret del que ella acabava de dir.

—Esperem el capità Soren. Ell ens traurà d'aquí i esbrinarem què passa.

—Altesa, qui és Soren? —La pregunta del soldat va estremir la princesa.

I aleshores, un crit esquinçador, impossible que provingués d'una boca humana, va rugir a l'altra banda de la porta. El jove es va acostar a agafar l'última torxa encesa i va apuntar amb l'espasa cap al portal de fusta, que va ser abatut d'un sol cop. El passadís era fosc.

—Ràpid, Altesa, sota la taula!

Ella es va arrossegar amb agilitat fins a quedar sota la pesada taula de roure.

Alguna cosa semblava grunyir des de la foscor i entrava a la sala. Abans que ell pogués cridar, incrèdul davant del que estava veient, els seus ulls van semblar fondre's dins de les conques, provocant-li la mort. El soroll del cos caient contra el terra de pedra va fer que la princesa comences a plorar de nou. La sang va brollar dels forats buits fins a arribar a la torxa, que a poc a poc va perdre la flama fins a tornar a enfosquir l'estança.

Allò va continuar ranquejant per la biblioteca fins que va arribar davant de la princesa. Estava envoltada pel cos del que fos aquell ésser i, per primera vegada a la vida, se sentia observada. Es va acostar tant a la princesa que ella notava com respirava al seu costat. I aleshores es va fer el silenci absolut al castell.

Després de tres dies sense notícies de la casa reial, els vilatans s'hi van acostar. Van trobar el vestíbul buit, sense marques de lluita ni de mort. Van explorar el castell fins que van arribar a la biblioteca. La porta estava destruïda i, sota la taula, hi havia la seva reina. Es van sentir alleujats en veure que es trobava bé.

Quan es va despertar, ningú no es va sorprendre de veure els seus ulls violeta, preciosos com el cel estrellat. Per què ho haurien fet? Al cap i a la fi, la seva reina sempre havia tingut uns ulls preciosos.